

GORDONOVA ZEMĚ

Zahrada sirén

Vladimír Šlechta

KRVAVÉ POHRANIČÍ

VLADIMÍR ŠLECHTA

ZAHRADA SIRÉN

(Gordonova země, část první)

Copyright © 2006 by Vladimír Šlechta

Cover © 2013 by Michal Ivan

Map © 2012 by Ladislav Hrdina

2nd Czech Edition © 2013 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-154-2

ISBN 978-80-7456-155-9 (PDF)

ISBN 978-80-7456-156-6 (PDF pro čtečky)

Vladimír Šlechta

Zahrada sirén

(Gordonova země, část první)

Nakladatelství BROKILON
PRAHA

2013

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. *Ploty z kostí **
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

Oggerdovský cyklus

Střepy z Apokalypsy (povídky)

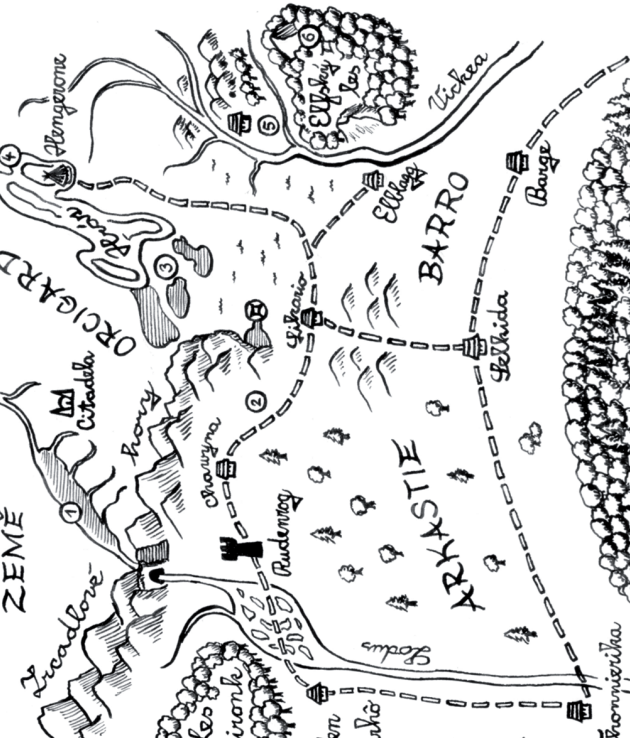
*Kyborgovo jméno **

Keltská brána

*Emma z umírajícího města **

** připravujeme*

ZEME

ORIGART

- ① jezero Dlouhá voda
 - ② Sambirone
 - ③ Zemni kraj
 - ④ Zahrada siven
 - ⑤ Timoroh
 - ⑥ hora Haničův kůl
- == cesta

Když přemýšlím o tom, kdo měl největší zásluhy ve válce o Gordonovu zemi, napadají mě tři jména.

První patří Floydovi Bartlettovi, o tom není sporu a s tím by souhlasil každý. Floyd Bartlett, odchovanec samotného Gordona Fee, se stal nesmiřitelným obhájcem pravdy a spravedlnosti, aniž si předem ujasnil, co pravda a spravedlnost opravdu znamenají.

Druhé jméno zní „Thompson“ a nosí je vnuk mého drahého přítele Skjúwinka. Poloviční elf Thompson, žoldněr a lovec orčích skalpů, se pro lásku k lidské ženě vzdal nezávislosti a zahájil vlastní tichou, utajenou válku, o jejímž průběhu se ví jen málo.

Třetí jméno náleží Andresovi z Elblaggu. Lodivod Andres Larache nikdy nebyl bojovníkem, neovládal zacházení se zbraněmi, nedokázal zabíjet ani lidi, ani orky. Možná i proto byla jeho cesta nejdelší a nejtěžší.

Frank Ormond:
„Zapomenutý čas, zapomenutý svět“

Část první

Jiskřičky požáru

Kapitola první:

Trojí krev

(rok 163)

„Tam nahoře, není to Vraní sráz?“

Andres se mimoděk podíval vzhůru, hned se však vrátil pohledem ke zčeřené proudnici.

„Měla byste jít dopředu, slečno,“ řekl dívce. „Schovejte se za vlnolam a pořádně se držte. Za chvíli to bude pěkně házet.“

Právě míjeli Faume. Na břehu tam postávalo plno lidí, rozhodně víc, než bylo obvyklé. Na říční hladině se pohupovala spousta loděk, nepořádně přivázaných k molu. Andres chtěl původně zarejdivat do zátoky a vysadit uprchlíky, na poslední chvíli si to však rozmyslel. Ty lodky tam překážely, a než by mezi nimi prokličkoval do tišiny, nejspíš by ho to strhlo, protože proud byl dnes opravdu silný. Kdyby pak najel do kataraktů bokem, znamenalo by to konec.

Bude tedy muset sjet peřeje. Sjížděl je pokaždé, ale nikdy s takhle přetíženým člunem. Proud má dnes velkou sílu, což ale znamená i to, že je hodně vody. To by mu mohlo pomoci.

Nalehl na kormidelní veslo, protože příd' pořád ještě nesměřovala tam, kam si přál. Nalevo se tyčila černá Elfí skála, napravo se objevily první balvany, ohlazené říční vodou. Koryto se rychle zužovalo.

Dívka pohodila hřívou zrzavých vlasů. Měla jich dost na to, aby je mohla svázat v týlu do uzlu a ještě jí bohatá ryšavá záplava padala přes uši až na ramena.

„Ty stromy tam nahoře,“ nedala si pokoj. „Mám dojem, že jsem je už viděla. Vsadila bych se, že je to Vraní sráz.“

Obecnou řeč vyslovovala zvláště, jaksi *temně*, například místo *e* říkala téměř *o*. V každém víceslabičném slově měla dva přízvuky.

Čírka vjela do vírů před Elfí skálou a kormidelní veslo se začalo Andresovi škubat v rukou.

„Vy jste také z Timoroku?“ zeptal se dívky.

„Ne, strávila jsem tam jen pár dnů... Já se asi nikdy nedozvím, jestli je to Vraní sráz, nebo ne,“ povzdechla si. Andres si teprve teď uvědomil, na co se ho ptá.

Padla mu do oka už před pěti dny. Popravdě řečeno – nebylo možné si jí nevšimnout. Přihrnula se jako poslední a plavně přeskočila širokou škvíru mezi molem a borem, protože Čírka právě odrážela.

„Orkové prolomili vnitřní bránu,“ vykřikla tenkrát. „Věž hoří!“

To, že hoří věž, bylo vidět i přes vysoký břeh. K obloze stoupal černý sloup kouře.

Nepatřila k nikomu. Na nočních kotvištích si nevynucovala místo pod střechou některého ze stanů. Spala na palubě Čírky, zabalená do přikrývky, zřejmě jí to nedělalo problémy. I Andres spával na palubě, v přístřešku z náhradní plachty, který si posádka budovala na zadní nástavbě, vlastně pár kroků od ní.

Přitahovala ho, ale nikdy se s ní nepokusil sblížit. Měl zásady, které dodržoval. Žádné přátelské styky s pasažéry, to

byla jedna z těch zásad. Přesto se o ni zajímal. Líbila se mu. Byla o půl hlavy menší než on a důkladně stavěná. Teď se dívala zespoda, protože Andres stál na zadní nástavbě. Plná ústa měla pootevřená v přátelském úsměvu. Rozplácly nos a kolem plno pih. Takhle širokou pusou, napadlo Andrese, jsem snad u žádné ženské neviděl. Široká tlamička působila velice mile. Jenom zuby neladily s příznivým dojmem – běloučké, pravidelné, špičaté. Možná si je nechala sbrousit do špiček.

Měla je opravdu sbroušené? Vypadaly docela přirozeně. Špičaté, bílé, drobné, lesklé...

Dobrodružka. Nájemná bojovnice. Nikdy nechápal, proč si ženské vybírají takovýchle povolání. Byla oblečená do volné haleny z kůže, na švech pestře zdobené korálky a třepením. Asi nechtěla nikoho provokovat, protože si oblékla šedou, modře žíhanou sukni, ale na pravé straně si ji vyhrnula téměř k opasku. Vyhrnutá sukně odkrývala přiléhavé kamaše z šedé vlny a polovysoké boty z vepřovice.

Řemen přes prsa jí na zádech přidržoval pochvu pro šavli se širokou čepelí. I ta zbraň byla divná. Šavle? Zbraň orků!

Zvláštní přízvuk, zvláštní zbraň. A k tomu ty špičaté zuby.

Nalehl na veslo a ostře ho stočil doleva. Víry před Elfí skálou strhávaly člun na bariéru z naplavených stromů. Vpředu se u pomocných vesel činili Alder i Barinek, dělali, co mohli, ale člun byl přetížený uprchlíky z Timoroku.

„Už nikam nechod, maličká!“ houkl na dívku. „Chytni se támhle té vzpěry a pořádně se drž!“

Křičel do sílícího řevu zvířené vody.

Věděl, že s přetíženou lodí to bude potíž, ale netušil, že to bude takhle zlé. Stoupl si na špičky, aby si lépe prohlédl jazyk mezi náplavami a balvany. Kormidelní veslo se vzepjalo a smýklo jím stranou.

Člun se prudce naklonil na bok a dovnitř chlístlo pár věder špinavé říční vody. Z přídě zazněl zděšený ženský výkřik a pak

se rozkřičely i ostatní ženy a děti. Barinkovo veslo prasklo, to Alderovo se vzápětí dostalo do zbytku jakési boudy, unášené proudem. Prohnulo se a pak se rozlétlo na několik kusů. Vylétly obloukem vzhůru, provázeny mlhou vodní tříště.

„Pro Bledou paní!“ řve Andres a rve se s kormidlem. Už ví, v čem je potíž. List kormidelního vesla se zapletl do koruny stromu, plujícího těsně pod hladinou. Příklad člunu neúprosně směřuje mimo jazyk, za chvíli se zaklíní do bariéry. Proud pak Čírku podebere, převrátí na bok a vysype z ní půl druhé stovky uprchlíků.

Kolik z nich v kataraktech přežije?

Zapřel se patami a páčil veslo. Měl by s proudem hodně práce, i kdyby neměl na veslu závaží, ale takhle to bylo beznadějně. Srdce mu sevřel strach.

Dvě drobné ruce chytily ratiště naproti němu. Andres páčí od sebe a zrzka táhne.

„Škubni s tím! Škubni!“ ječí Andres.

Peřeje pod Elfí skálou burácejí, zní to jako hromobití. Příklad sviští do naplavených křovisek, Andres cloumá veslem a zrzka mu pomáhá ze všech sil.

A náhle – zázrakem – se čep závěsu pootáčí. Kousek a pak ještě. Veslo teď nezabírá jen listem, ale celým stromem, do něhož je vpletené. Čírka se prudce stáčí do správného směru.

Pravý bok najíždí na okraj bariéry. Naplavené roští zvenku skřípe o dno, člun letí jazykem. Za bariérou skáče o dobrých pět kroků dolů, kormidlo se rázem vyprošťuje z větví.

Vlnolamy na přídi rozrážejí zpěněné peřeje, záď těžce dopadá na hladinu.

Andresovi se přes kotníky přelila voda. Vysoko nad sebou zahlédl obrovské duby na vrcholku Elfí skály, hraniční stromy, které označují území, jehož se Lesní národ nikdy nevzdá.

Srovnal člun do správného kursu. Kritický úsek byl za ním. Teď už stačí jen dávat pozor a lehce dorovnávat. Proudnice si vezme plavidlo a sama je provede mezi balvany.

„To by mě zajímalo, pane lodivode, jakým způsobem tady pádlujete proti proudu?“ zeptala se zrzka. Stále svírala ratiště vesla, zubila se, nezdálo se, že by ji prožité nebezpečí nějak rozrušilo.

Zavrtěl hlavou a z vlasů i vousů mu odlétla sprška kapiček.

„Tudy lodě nejezdí,“ zachrčel a díval se, zda během srážky s bariérou některý z cestujících nevypadl. Zdálo se, že ne. Matróna, obklopená čtyřmi děcký, visela přes bort a zvracela. Hubený kovkop se hlasitě modlil a další se k němu přidávali. Barinek hledal pod plachtou nové veslo, zatímco Alder, i na tu vzdálenost bílý jako křída, klečel bezmocně na své straně.

„Všude jinde můžeme veslovat,“ chrčel Andres, „nebo plachtit. Ale kolem Elfí skály se proti proudu projet nedá. Lodě se tahají převlakou.“

„Cože?“ zkřivila obličejík do nechápavého výrazu.

„Převlakou,“ vysvětloval a mezitím popadal dech. Ještě se úplně nevzpamatoval.

Konečně pustila veslo. „Dík za vysvětlení, jak je to s tím Vraním srázem. Já jsem Karin.“

Vyslovila to jako *Kch-rýn*.

„Andres,“ zašelestil rty. „Andres Larache.“

„Tak se měj, Andresi,“ popleskala ho po tváři. „Třeba se ještě setkáme.“

Seskočila z nástavby, promáčené rudé vlasy za ní zavlály a široká šavle v koženém pouzdře jí poskočila na zádech.

Uvědomil si, že jí neodpověděl na otázku, na tu první. Jistě, byl to Vraní sráz. Ale tak mu říkali jenom elfové, protože sráz to byl při pohledu *shora dolů*. Lidé pro něj měli jiný název: Elfí skála.

*

Bylo pořád ještě to období, kterému obyvatelé hraničních krajů říkají *podzim*. V hraničářském pojetí je *podzim* dobou,

která následuje po *létě*. V podzimním čase už skončila vedra, ale zatím ještě nenastaly dlouhé deště a první sněhové přeháňky. Po *podzim*u následuje krátké období jménem *říjen*, pak přichází *zima* (ta začíná, když napadne sníh a zůstane ležet). Po zimě nastane *čas hladu*, což je název pro časné jaro. A tak dál.

Podle rozpisu měl Andres ještě dvakrát dovést Čírku do Timoroku a zase zpátky, pak ji vytáhnout na břeh a zazimovat. Jenže orkové všechno zhatili.

Když v elblaggsském přístavu vyložil všechny uprchlíky a zajistil Čírku u úvazů, vydal se do kanceláře Severozápadní společnosti. Po dlouhém dohadování mu přece jen vysázeli na stolní desku hromádku stříbrných sorynů.

Alder a Barinek na něj čekali v prkenné boudě v přístavu, která byla pro všechny tři domovem. Alder i Barinek byli o hodně starší než Andres, táhlo jim už na třicítku, ale bez nejmenší revnivosti uznávali Andrese za šéfa. Byl to Andres, kdo znal řeku jako svou dlaň a zvládal všechny její rozmary. Jenom Andres dokázal se Severozápadní společností dohodnout nejlepší podmínky.

Andres jim odpočítal podíly a vysvětlil, že letos už nikam nepoplují.

„Můžeme Čírku zazimovat. V Timoroku jsou teď orkové a s těmi, jak víte, se obchody dělat nedají.“

„A co dál?“ zeptal se nešťastně Barinek. „A co my?“

„My nic,“ pokrčil Andres rameny. „Musíme čekat. Severozápadní si v Barge vyžádá oddíl vojáků. V zimě, až zamrznou bažiny, napochodují vojáci do Timoroku a zjistí, co z města zbylo. Na jaře se do dolů vrátí kovkopové. Což bude práce pro nás – dopravit je na místo.“

„Když nic horšího...“ pokýval Alder. „Nějak to překoušeme. Jen mám strach, že nás čeká dlouhá zima, Andresi... Nadávali kupci moc, že jsme náklad pro Timorok vyházeli do vody?“

„Tvářili se kysele,“ připustil Andres. „Ale vysvětlil jsem, jak to bylo. Jak jsme přirazili v Timoroku k molu a pak se nám na palubu nahrnuli všechny ty ženské s dětmi, horníci, uhlíři a vyděšení kramáři. Jak Čírka klesala, až se zaryla kýlem do bahna. Nakonec uznali, že jsme se nákladu zbavili oprávněně, když jsme chtěli zachránit lidi – ale nadšení z toho nebyli.“

„Už je toho plnej přístav, plný město,“ přidal se Alder. „Jsme hrdinové, člověče!“

„Něco ještě mám,“ vzpomněl si Barinek. „Hledala tě tady ta tvoje zrzuna. Ta z lodi. Prej kdybys mohl dneska večer zajít ke *Třem veselým děvčátkům*.“

„Jo?“ ožil Andres. „Karin mě hledala?“

„Zklidni se, hochu. Nebyla sama. Doprovázel ji obecní bejk.“

„Kdože byl s ní?“ nechápal Andres.

„No přece Henri Croft, Kalous. Pořád ji poplácával, jako by mu patřila. Netvářila se na to jeho poplácávání ani tak, ani onak. Možná že máš ještě šanci.“

*

Andres se na večer důkladně připravil. Ostrým nožíkem si odřel vousy, dlouhé hnědé vlasy si učesal dozadu a zastrkal za uši. Oblékl si lepší kalhoty a sváteční kabát. Prohlížel se ve vyleštěné pánvi a byl spokojený. Viděl hezkého jednadvacetiletého mládence s dychtivýma očima. Muže, který si dokáže vlastní prací urvat podíl z bohatství, které se válí na ulicích.

Přišel do Elblaggu před třemi lety a neměl nic než pár kousků oblečení a dvě ruce. Zachytil vzestup města ještě před tím, než opravdu nabral na síle. V prvních dnech se živil jako tesař, podílel se na stavbě říčního člunu. Štěstí mu přálo – po půl roce už tento člun řídil do Timoroku a zpátky. Více než rok brázdil Vickeu ve službách Severozápadní

společnosti. Pak si dodal odvahy, spojil se s Alderem a Barinkem, vzal si u Severozápadní úvěr. Postavili pár pramic a několik malých člunů, které se ziskem prodali. Zadlužili se ještě víc a vyrobili Čírku.

Víc než dva roky, ať na člunech Severozápadní nebo na palubě Čírky, se Andres plaví sem a tam mezi Elblaggem a Timorokem. Proti proudu vozí látky, mouku, boby a bečky s pivem, po proudu měděné a železné ingoty. Poslední splátku zaplatili Severozápadní společnosti před půl rokem a všechny stříbrné soryny teď jdou do jejich kapes. Pravda, zrušení plaveb do Timoroku nabourává *finanční plán*, ale takové věci se přece stávají a silný člověk je dokáže překonat.

„Jsi lodivod, hochu zlatý,“ řekl Andres svému odrazu v pánvi. „Paří ti říční člun i tahleta, ehm, bytelná bouda. To už je něco, ne?“

Rázným krokem vyšel do rušných ulic. Město už nebylo tím ospalým hnízdem, do něhož přišel před třemi lety. Elblagg rostl takřka před očima, sílil s prosperitou timorockých dolů a hutí. Původní hraničářské sruby, které před čtvrt stoletím vystavěli průkopníci, ustoupily bytelným domům z hrázděného zdiva. Město mělo svého starostu a městskou správu, která právě nechávala dvě hlavní ulice dláždít ohlazenými valouny, což byla vymoženost, kterou se ve vévodství Barro mohlo pyšnit snad jen Barge. Dlaždiči překáželi povozům, které do města přivázely pytle s moukou i stavební a palivové dřevo. Zmatek ještě zvyšovala zpráva o pádu Timoroku. Všichni lidé byli v ulicích, dychtiví slyšet novinky.

U *Třech veselých děvčátek* bylo jako obvykle narváno. Andres se prodíral mezi chlapy v propocených pracovních šatech a poslouchal útržky hovorů. *Orkové se hnuli*, to bylo hlavní téma dneška. Orkové mají svého vůdce, svého sjednotitele. Jak jinak by mohli dobýt tak silnou pevnost, jakou je Timorok? *Tím sjednotitelem je člověk*, říkali jedni. Nějaký čaroděj nebo dobrodruh stmelil orky od Vickey – stejně jako

Temný mág Touraine před stoletím ovládl orky v Orcigardu. Jiní, informovanější, tvrdili, že novým orčím vůdcem je elf. Nejpopulárnější byla verze elfolidského míšence. Nikdo nebyl tak bláhový, aby se snažil ostatním namluvit, že orčím vůdcem je nějaký schopnější a inteligentní ork.

Spokojí se orkové s dobytím Timoroku? Nebo půjdou po proudu a napadnou i Elblagg?

„Andresi!“ zatahala lodivoda za rukáv dívka jménem Loire, jedna z oněch *tří veselých děvčátek*. Pracovala tu jako číšnice a zároveň vlastnila i část hospody, takže měla podíl ze zisku. V těchto rušných dobách tu pracovali a vydělávali peníze nejen muži, ale i ženy. Všichni usedlíci si navzájem poskytovali podporu, jako by patřili do jedné velké rodiny.

„Jsem tak ráda, že ses vrátil!“ vyhrkla Loire. „Všude se o tobě mluví – jak jsi zachránil ty uprchlíky.“

„Jsem zpátky, jak vidíš,“ usmál se na ni. „A jak to vypadá, budu sedět v Elblaggu, dokud se nepohnou ledy.“

„Budeme na sebe mít plno času,“ přikývla Loire a zněla z toho dychtivost.

„Jo, to budeme,“ souhlasil.

Loire, čilá osůbka v červenomodře pruhovaných šatech, se mu vždycky líbila. Jak se zdálo, i on se líbil jí. Jejich náklonnost však ještě nepřerostla v nějaký *závazek*.

„Hledám Henriho Crofta,“ řekl.

„Ten sedí támhle v *kumbále*,“ mávla Loire rukou. „S nějakejma *divnejma* týpkama.“

Pak se natáhla na špičky a letmo Andrese políbila na tvář. „Zítra odpoledne mám volno,“ zašeptala.

Vzápětí zmizela mezi zpocenými těly dělníků a dřevařů.

Ještě chvíličku stál a vnímal ten pocit. Jak půvabná mu Loire náhle připadala! Jako... jako lesní víla. Jak to, že si toho nevšiml dříve?

Přelévající se dav ho postrkoval správným směrem, až se ocitl na místě.

Zrzavá Karin a Henri Croft, zvaný Kalous, seděli v odděleném přístěnku pro lepší hosty. Karin na Andrese spiklenecky mrkla, Kalous se zdvihl z dřevěné lavice a uvítal ho jako ztraceného bratra.

„Tohle je Andres Larache, velitelko,“ zahlaholil. „Na první pohled nic moc, ale řeku zná dokonale. Nejlepší z lodivodů.“

Usadil Andrese na lavici, vtiskl mu do ruky pohárek s vínem.

„Těší mě,“ natáhla se přes stůl hubená opálená ruka, patřící ženě, které Kalous říkal *velitelka*. Stejně jako ruka byla i celá žena hubená a opálená, nebo alespoň ty části těla, které byly vidět. Už zdaleka nebyla mladá, ale vypadala tvrdě a houževnatě – jako řízek ze zdivočelé krávy. Tmavé vlasy měla uštěpené pod ušima a místy prokvetlé šedinami. Čtyřicítku měla jistě za sebou a z Andresova jednadvacetiletého hlediska se zdála *prastará*. Její hubený obličej mohl být docela hezký, kdyby neměl tak stroze přísný výraz. Rýhy kolem úst, vějíře vrásek kolem očí. Jak se natahovala přes stůl, nadzdvihla se a Andres uviděl, že má oblečené kalhoty.

Kalhoty? Tohle byl sice hraniční kraj, ale i tady působila žena v kalhotách poněkud výstředně.

Kalhoty i kazajka, kterou měla žena oblečenou přes šedou košili, tvořily jeden komplet. Obě části byly volné, pohodlné, ušité z tmavé kůže a hrubého žlutého plátna.

„Denisa Robinett,“ představila se.

Jasně! Tím se všechno vysvětlilo – především ty kalhoty.

„Já vás znám,“ řekl Andres. „Máte dům v Timoroku.“

„Tak jest,“ kývla Denisa. Znali ji všichni. Byla bojovnicí ze staré školy, a Andres ji už párkrát v Timoroku zahlédl. Nikdy předtím však na sobě neměla kalhoty. Ty ho zmátly.

„Edorant Say,“ kývla Denisa Robinett k poslednímu z přítomných, starému muži s bílými vousy a dlouhými vlasy, sepnutými širokou čelenkou. Edorant Say, oblečený do drátěné košile, se Andresovi nepatrně uklonil a neřekl nic.

„Takže, pane lodivode,“ začala Denisa Robinett, „jsme vám vděční, že jste si pro nás udělal čas. Můžete nám říct, jak to bylo v Timoroku?“

Andres přikývl. „Už jsem to vykládal nejmíň padesáti lidem, takže mám cvik a mohu vám to vylíčit poměrně plynně.“ Nadechl se k další větě a zrzavá Karin vyprskla smíchy.

„Že se něco děje,“ pokračoval Andres, „jsme zjistili už na řece. Potkávali jsme loďky s prvními uprchlíky. Čtyři z mých veslařů se vyděsili natolik, že na nočním kotvišti vzali roha, zřejmě přesedli na některou z těch loděk. S oslabenou posádkou jsem do Timoroku doplul pod plachtou – s denním zpožděním. Zpráva o tom, že Čírka připlula, se okamžitě roznesla. Za chvíli jsem měl na palubě sto padesát lidí. Nebyla s nimi rozumná řeč, byli bez sebe strachem.

Nezahlédl jsem nic z toho, co se stalo kolem pevnosti. Břeh je vysoký a já jsem viděl jenom sloupy kouře. No, čekali jsme ještě nějakou chvíli. Uprchlíci se modlili, vrískali a všelijak se vrtěli, ale já jsem pořád nevěřil tomu, že by byli orkové tak silní. Pak dorazila tady Karin s tím, že skřeti prolomili bránu. V tu chvíli mě ovládl neodbytný pocit, že bych měl co nejrychleji odrazit. Tak jsem odrazil.“

„Orky jste vůbec neviděl?“

„Viděl. Kus pod Timorokem na nás zaútočila tlupa zvící asi dvaceti jedinců,“ řekl Andres a podíval se po ostatních, jaký na ně udělalo dojem slovo *zvící*.

„Házeli po nás vším, co měli po ruce, nebo spíš po pracce. Kameny, oštěpy. Dokážou dost dobře používat praky a na házení oštěpů mají taková udělátka.“

„Vrhače,“ napověděla Karin.

„Takové kusy prkna se žlábkem a s rukojetí.“

„My známe orčí vrhače, pane lodivode,“ přerušila ho Denisa Robinett chladně.

„Jo, dobře. Orkové nás ostřelovali ze břehu, pár lidí zranili,

z toho na smůlu další dva veslaře. Jeden z veslařů později zemřel – a ještě čtyři z uprchlíků.“

Denisa Robinett se na Andrese upřeně dívala a on mlčel. „A dál?“ vyzvala ho.

„Dál už nic. Pluli jsme s proudem, tu a tam i veslovali. Pár horníků se nám pokoušelo s veslováním pomáhat, jenže to není tak snadné, jak to vypadá. Čírka, tedy moje loď, byla přetížená, a tak jsme se sem dostali s dalším zpožděním.“

Zase se odmlčel, ale po chvíli ještě dodal: „Zdá se, že Timorok padl – ale já jsem u toho nebyl.“

„To nechápu,“ zavrtila hlavou Denisa Robinett. „Orkové přece přicházejí v tlupách o dvaceti až třiceti samcích – to ví každý. Troufnou si na samoty, někdy i na hraničářské osady. Ale město? Jak se to mohlo stát? Takže teď vy, slečno. Ještě jednou, jestli můžete.“

„Já můžu vždycky,“ pohodila Karin zrzavou hřívou a vycenila špičaté zoubky v úsměvu. „Já můžu pořád... Čekala jsem do poslední chvíle. Dívala jsem se ze střechy přístavišního skladiště a měla jsem jižní část města jako na dlani. Orkové prostě prorazili bránu pevnosti a vhrnuli se dovnitř. Na několika místech se dostali po žebřících na hradby.“

„Orkové,“ decentně si uplivla Denisa. „Nikdy bych nevěřila, že jsou schopni *válečné* akce. Kolik jich tak bylo?“

„Několik set jistě. Možná na půl tisícovky.“

„Vedl je někdo? Měli nějakého vůdce?“

„Co já vím? Hemžili se jako mravenci.“

„A co Sorel la Marck?“ zvedla Denisa Robinett obočí.

„Kdo je to Sorel la Marck?“ podívala se po ní Karin.

„To je vojenský velitel Timoroku... Má svoje chyby, ale nechápu, že si neporadil s pár stovkami orků.“

„Timorok padl,“ pokrčila rameny Karin. „Viděla jsem to na vlastní oči. Já s tím nic nenadělám.“

Stará bojovnice sbalila kostnaté prsty do pěstí. „Kdybych tam byla já...! A teď zase vy, mládenče,“ obrátila bledé oči

k Andresovi. „Zeptáme se vás na něco z vašeho řemesla. Znáte řeku dobře?“

„Co tenhle neví o řece, neví už nikdo,“ pospíšil si Kalous.

„Vás se nikdo neptal, Crofte,“ osopila se na něj Denisa. „Pane lodivode – vyznáte se v mapách? Podívejte se tady,“ rozbalila Denisa jakýsi pergamen. „Tohle je Timorok a tady někde by se měl nacházet Elblagg.“

Řeku vymalovali modře, lesy zeleně. Timorok byl zakreslený jako maličký letohrádek. Na východ od Vickey zakreslil autor mapy horu s jedním strmě zkoseným svahem – nejspíš proslulý Kančí kel. Na místě Elblaggu nebyla žádná kresba, jen různé odstíny zeleně. Andres nemusel ani vidět písmo, složené z teček a čárek, písmo zvané *ogham*. Hned věděl, o co jde. Díval se na starou elfskou mapu.

„Tak co nám k tomu řeknete? Jak to vypadá tady v těch místech?“ natáhla Denisa Robinett ukazovák k pravoúhlé síti modrých čar při pravém břehu řeky. „Dá se tudy projít po souši?“

„Co to je?“ podivil se Andres. „To vypadá jako **plánek starého zavlažovacího systému**! Tak přece! Kdosi mi tvrdil, že tam mívali elfové zahrady!“

„Elfové ne,“ řekla Denisa. „Pravý břeh Vickey elfům nikdy nepatřil. Ale máte pravdu – je to plánek závlahových kanálů. Nikdy jsem tam nebyla. Znáte to tam vy?“

„Není tam nic než bažina,“ řekl Andres pevně.

„Víte to jistě?“ ohradila se žena nespokojeně.

Přikývl. „Jistě. Loni na jaře jsem to tam zkoušel propátrat v malém člunu. Ta stará zařízení – hradidla, hráze, přepouštěcí kanály – jsou zničená. Zahrady jsou zatopené. Tehdy na jaře to tam ještě šlo, ale v létě tam musí být mračna komárů... Snad tudy nechcete projít do Timoroku?“

Denisa Robinett pohlédla na Kalouse: „Crofte, do jaké míry můžeme panu lodivodovi věřit?“

Kalousova pádná pravice dopadla na Andresovo rameno:

„Do jakékoliv míry, velitelko. Na Andrese je spolehnutí. Je trochu pomalej a na pohled nevýraznej, ale naprosto spolehlivej.“

Byla to pochvala – anebo urážka?

Denisa přikývla. „Vracela jsem se na zimu domů, a teď zjišťuju, že Timorok už neexistuje. Ve svém domě jsem měla věci, o které velmi stojím. Možná tam zůstaly i po orčím nájezdu. Ano, jdeme do Timoroku.“

„Proč? Jsou tam přece orkové!“

Zrzka se vložila do hovoru: „Teď tam jsou. Ale myslíš, že tam budou ještě za deset dní, Andresi?“

Udiveně se po ní podíval. „A proč by nebyli? Dobyli pevnost, tak ji budou držet, ne?“

„Podzim už končí a po něm přece následuje říjen, ne?“ vycenila Karin špičaté zoubky.

„Cože?“ nechápal.

Denisa Robinett odfrkla: „Ale mladíku, netušila jsem, že nevíte, jak to chodí u orků. Byla jsem přesvědčena, že to zná každý.“

„A jak to chodí?“ odvážil se jí zeptat.

„Říjen je pro orky lásky čas,“ řekla Denisa Robinett skoro vesele. „Říje jako u jelenů. V tu dobu každý ork spěchá do rodných bažin, aby se zúčastnil hromadné říjnové kopulace. Bubny duní, ohně planou, na rožních se opékají divoká prasata. Orčí samice vyrazí vábivé výkřiky. Den za dnem. Mnoho dnů. To je říjen, chápete? Proto se mu tak říká. Na podzim podnikají orkové válečné výpravy. Chtějí se vrátit obtíženi dary, aby je mohli předložit svým vyvoleným.“

„Jasně,“ kývl Andres. Cítil, že se začervenál. Vlastně to věděl, vždyť orčí říje byla tématem spousty vtípků. Jenom si to v tuhle chvíli nějak nespojil dohromady.

„Takže vy si myslíte, že orkové odtáhnou? Vy chcete do Timoroku? Ale tam se dostanete jedině po řece.“

„Po řece?“

„Jistě, po řece. Nebo se můžete přeplavit na levý břeh a jít lesem. Ale to je území, které zůstalo elfům.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, to nepůjde. Elfové budou připraveni. Jsou zvyklí vždycky koncem léta odrážet orčí nájezdy.“

Zdálo se mu, že cosi pochopil. „Jsou pěkně práskaní, ti elfové,“ vydechl obdivně. „Dali nám řeku až do Timoroku. Orkové dřív útočili na ně, teď napadají nás. Elfové si lebedí schovaní za Vickeou.“

„Přemýšlej trochu,“ zasípěl muž v drátěné košili, který dosud mlčel. Vyslovoval špatně a teprve teď si Andres všiml rudé jizvy na jeho hrdle, zpola zakryté plnovousem.

„Promiňte,“ vyhrkl. „Nemyslel jsem to tak.“

Jistě, věděl, s kým mluví. Byla to Denisa Robinett, Sorel la Marck a možná i tento muž s poraněným hrdlem, kteří společně s dalšími bojovníky před dvaceti roky vnikli do timorocké Pevnosti. Tehdy se jmenovala Thi-rom-orook a patřila elfům. V zuřivém boji a s těžkými ztrátami pobili přesilu elfí gardy. Samice a mláďata pak drželi jako rukojmí, dokud elfové nepodepsali smlouvy, kterými navždy postoupili lidem část svého území včetně starých měděných a železných dolů.

„Máte zvláštní názory, mládenče,“ řekla Denisa Robinett kysele.

„Jestli chcete do Timoroku,“ pokusil se Andres zamluvit svoji hloupou poznámku, „můžu vám poradit. Jděte podél převlaky do Faume, pěšky je to sotva patnáct mil. Ve Faume si opatřete člun a vydejte se proti proudu.“

„Nechceme, aby ve Faume kdekdo věděl, kam jedeme.“

„Ve Faume bude v příštích dnech sotva pár lidí,“ pokrčil rameny Andres. „Když jsem tudy projížděl s Čírkou, všichni utíkali před orky. Na březích bude dost člunů, můžete si vybrat a nikoho se neptat.“

„Neznáme řeku natolik, abychom zvládli cestu proti proudu,“ namítla Denisa.

Zrzavá Karin položila Andresovi dlaň na paži. „Paní Deniso – nebylo by lepší najmout lodivoda a vzít ho s sebou?“

„No jasně,“ rozzářil se Kalous a dolil Andresovi pohárek až po okraj. „Vezmeme lodivoda!“

Denisa se tázavě zadívala na starého muže a ten souhlasně přivřel víčka.

„Plul byste s námi?“ zeptala se pak.

„Já... já nevím,“ zakoktal Andres.

„Ale víš,“ usmála se z jedné strany rudovláška a z druhé horlivě šeptal Kalous: „Nebud' blázen, Andresi. Tohle je tvoje příležitost – víš, co na nás v Timoroku čeká?“

„Ne,“ vydechl Andres.

„Všechno!“ rozpráhl Kalous ruce. „Orky nezajímá zlato, to zůstalo ve spáleništi. Touhle dobou se už orkové rozhlízejí, kudy vede nejbližší cesta k jejich samicím. Stačí se jen trochu povrtat v troskách, a máš nadosmrti vystaráno. Jen musíme rychle vyrazit, než to napadne někoho dalšího.“

„Cože?“ vyjekl Andres. Stále nic nechápal.

„Co najdete v troskách, bude vaše,“ pokývala Denisa. „Já vám vyplatím i mzdu.“

Andres se díval z jedné tváře na druhou. Teď už si všichni uvědomovali, že bez lodivoda se pravděpodobně nedostanou za pásмо bažin. Zrzka se povzbudivě usmála. „Tak se nenech přemlouvat.“

Nechtělo se mu jít. Strašně moc se mu nechtělo. Ale ta Karin se špičatými zuby – přál si být s ní.

„Tak dobře,“ přikývl. „Kdy odcházíme?“

„Je náš,“ zahlaholil Kalous. „Andres už je náš! Kdy vyrážíme? Cože, hned? Ale ještě to musíme zapít! Hospodo – další džbáněk na stůl!“

Karin Andrese objala a on si náhle všiml, že ve dveřích do přístěnku stojí Loire v pruhovaných šatech, v rukou svírá džbáněk s vínem, ve tváři má vyděšený výraz. A Andres pochopil, proč k němu byla Loire dnes tak milá. Jistě

zaslechla nějaké řeči o Andresovi a Karin, o jejich společném boji s kormidelním veslem. Vlastně se nic nestalo, ale lidé toho napovídají... všechno zveličí... Ubohá Loire zjistila, že pokud si Andrese nepohlídá, mohla by o něj přijít.

Jenže se rozhodla příliš pozdě.

Andres cítil lítost a smutek, to mu však vydrželo jen chvíličku. Pak mu jakákoliv myšlenka na Loire vylétla z hlavy.

Po dlouhé dny a týdny si na Loire vůbec nevzpomněl.

*

Dali si pořádnou večeři, vypili nějaké víno a vyrazili ještě tu samou noc. Andres měl sotva čas sbalit si příkrývku a pár kousků oblečení. Jen měl potíže s tím, co si má vzít za zbraň. Počítalo se i s možností boje a ostatní byli dobře vyzbrojeni. Andres se nikdy necvičil v zacházení se zbraněmi, a tak si vzal dřevařskou sekerou na dlouhé násadě. Sekera se vždycky hodí.

Šlapali podél převlaky, postříbřené měsíčním světlem. Noc se nakláněla k ránu. Měsíc visel nízko nad lesem a vypadal jako nakousnutý lívanec. Henri Croft rázoval vedle Andrese, v dobré náladě rozhazoval rukama: „Už jsi pochopil, jaká bude moje prémie?“

„Prémie?“ podíval se Andres na vysokou siluetu svého společníka. „Paní Denisa neříkala nic o prémiech.“

„Moje prémie bude přece ta zrzavá holka! Vsadím se, že ji ještě před Timorokem položím na lopatky.“

Kalous pocházel z hraničářské osady Pasejčky, ale i jeho přitáhl Elblagg vidinou bohatství. Říkalo se, že v Pasejkách je Kalousovi nápadně podobných několik dětí, narozených v uplynulých pěti letech. Ani v Elblaggu nezůstal Kalous své pověsti nic dlužen. Vytrvalou pílí se dopracoval k další přezdínce, která zněla *Obecní bejk*.

Byl dlouhovlasý, hezký, o hlavu vyšší než lodivod, věkem něco přes pětadvacítku. Oblečený do vesty z medvědí kožešiny,

kalhot z kůže a vysokých hraničářských bot šlapal vedle Andrese, rozhazoval rukama a spřádal plány. Na zádech nesl kromě objemného tlumoku i dlouhý meč a nenapjatý luk.

„Prohlédl sis ji důkladně, Andresi? Víš, jak mi připadá? Or-di-nér-ní. Ordinérní. To je slovo ze staré řeči, kterou používají vzdělanci, a znamená... no, já přesně nevím, co znamená, ale cítím to. Ordinérní.“

„Jo, Karin je trochu zvláštní,“ přitakal Andres. Kalousovy řeči mu šly na nervy, po celonoční chůzi byl unavený a popruhy tlumoku ho řezaly do ramenou.

„Zvláštní! Ty jsi úplně slepej, chlapče! Ona je poloviční elfka! Má v sobě elfí krev. Podívej, za necelej tejden je úplněk, a to jsou elfinky celý chtivý. Od té se ještě naučím plno věcí,“ vydechl, jak se na to těšil.

Poloviční elfka! Tak proto ty špičaté zuby. Andres nikdy čistokrevného elfa neviděl, nějaké povědomí o nich však měl.

„Poslyš, Kalousi, já netušil, že elfové mohou být zrzaví.“

Tři ostatní členové výpravy se zastavili a počkali, až je Kalous s Andresem dojdou.

„Před námi jsou nějaké domy,“ oznámila Andresovi Denisa. Musela vidět ve tmě jako kočka, protože na čáře obzoru nebylo k rozpoznání nic než temný les.

„Faume,“ přikývl Andres.

„Nebylo tady tehdy – vid', Edorante,“ poznamenala Denisa. Tehdy – to znamenalo *před nějakými dvaceti lety*, když Elblagg nebyl ničím jiným než osadou v pralese.

„Faume vzniklo na horním konci převlaky,“ vysvětlil Andres.

„Ah, převlaka,“ zasmála se Karin. „To je jedna z věcí, které jsi mi nevysvětlil.“

„Převlaka je tohle koryto z klád. Čluny táhnou do kopce dobytčata. Tak se vyhneme peřejím pod Elfí skálou.“

„Táhnete čluny do kopce? To jde?“

„Jo. Při vlečení se do koryta přepouští voda. V některých místech se pod čluny podkládají kuláče.“

„Jak tvrdý je ten lodnický chlebíček!“ vyprskla Karin. „Kuláče, převlaka, dobytek...“

„Svítá,“ upozornila je Denisa. „Sbírá se mlha a za chvíli bude pěkně hustá. Půjdeme, abychom nějaké Faume vůbec našli.“

Znovu popadli batohy i zbraně a hodili si je na ramena. Edorant Say byl vyzbrojen širokým mečem a krátkým lukem, zato Denisa Robinett nesla něco onačejšího: jakési krátké kopí s dlouhým ostrím, ukrytým v koženém pouzdře.

„Co to máte za zbraň, paní Deniso?“ zeptal se opatrně Andres.

„Scorch,“ odsekla na půl úst.

„Nikdy jsem takovou zbraň neviděl.“

„To je zbraň pterrů.“

Pterrové... Andres už o nich něco slyšel. Něco málo. Skoro nic. Pterrové prý obývali území, které se dnes nazývá Orcigard. To oni vybudovali všechny zavlažovací a odvodňovací kanály, zdymadla a stavidla. Jim patřila všechna zařízení, která jsou dnes v troskách.

Poutníci se pohnuli dál a za chvíli došli ke srubům. Nad Faume se rozednívalo, tma se měnila v mléčnou mlhu.

„Teď je pravý čas, abyste pro nás vybral nějaký člun, Andresi,“ řekla Denisa Robinett.

„No,“ řekl nejistě Andres, „dojdeme k úvazům a nenápadně si nějakou loď... *vypůjčíme*.“ Zdálo se mu, že Edorant Say oddechuje příliš hlasitě, a napadlo ho, zda pro starého muže není tahle výprava neúměrně obtížná.

„Což nebude ani tak problém,“ doplnila ho Denisa, „protože tohle vypadá jako vesnice duchů.“

Obloha bledla. V tuto chvíli se obvykle ozývalo hladové bučení dobytka, který se používal pro tahání lodí převlakou. Teď ani hlásek, nejspíš všichni prchli před zvěstmi o orcích

a odvedli i zvířata. Sruby zůstávaly ztichlé. Za okny, vyplněnými průhlednými blánami, se nepohnul ani stín.

Andres vedl ostatní k povlovnému břehu, pod nímž rybáři obvykle uvazovali čluny. Zátoka, ze které vyplouvaly obchodní čluny, byla malá. Plavci museli být hodně šikovní, aby překonali proud a dostali se do tišiny. Párkrát se už stalo, že to neopatrného rybáře strhlo do kataraktů pod Elfí skálou – a tam měl jen malou šanci na přežití.

Kousek na západ už začínaly mokřiny. Andres slyšel, že dříve, před jeho příchodem do Pohraničí, se Severozápadní společnost pokusila udělat hlavní přístav s překladišti tady. Tím by samozřejmě odpadly potíže s taháním člunů převládkou, ale ve Faume se sešlo několik nepříznivých okolností a hlavní přístav nakonec zůstal pod peřejemi, v Elblaggu.

Z hladiny stoupala mlha, převalovala se v chuchvalcích.

„Sss!“ zasykl někdo, snad Denisa. Kalous položil Andresovi na rameno svou velikou dlaň.

Andres ztěžka polyká, nevěří vlastním očím. V mlžných závojích se zhmotňuje silueta jakési obludy, bachraté, rozložitě, s chapadly roztaženými doširoka. Není to však obluda, ale velký říční člun se vztyčeným stěžněm a s dvěma páry vesel nepořádně trčícími do stran. Někdo ho vystrkal na mělčinu a nechal ho tam být.

Kalous bez jediného slova strhl Andrese stranou. Ranní mlhou sviští vržený oštěp.

„Adöchrak! Adöchrak!“ vřeští od řeky nelidský hlas.

Kalous elegantním pohybem tasil ze zádového pouzdra meč. Z otočky seká do nahrbeného těla, které vyhřezlo z mlžného šera.

Skřek, praštění kostí, smrtelný chropot.

„Ugvö-re-kyy!“ burácí zvířecí řev.

„K řece! Utíkejte k řece!“ ječí Denisa Robinett. „Tohle jsou orkové!“

Kalous vleče Andrese, dlouhým mečem si čistí cestu,

z druhé strany mává šavlí Karin. Kolem se rojí křivonohé kreatury se soudkovitými těly, je jich nejméně deset.

Skřeti se tedy dostali až sem.

Halas zaznívá i od osady. V pásech mlhy se objevují průhledy, kterými je vidět až ke srubům. Osada přece jen není úplně opuštěná, ze dveří vybíhají nějácí lidé a křičí.

„Ten člun!“ řve Denisa. „Dostaňte ho na vodu!“

Mlha a skřeti. Může tady být dvacet skřetů – a nebo taky dvě stě, to nikdo neví. Jediná možnost je uniknout po vodě, v tom má Denisa pravdu.

Andres s Kalousem se opírají o borty, tlačí člun do řeky.

Z člunu se zdvíhá další nepřítel. Ork, který na dně vyspával opici, mžourá prasečíma očkama. Je první, kterého Andres vidí zblízka. S rozpláclym nosem a se širokou papulou vypadá jako kříženec žáby a prasete, přes pysky mu přecházejí přerostlé spodní špičáky. Je nízké postavy, ale rozložitý v ramenou. V uzlovatých prstech svírá zubatou sekeru.

Netvor jen zachrochtá, když mu Denisin scorch probodne koženou kazajku, z mordy mu vychrstne krev.

Člun se houpe na vlnách, Denisa, Kalous, Karin i Edorant Say se brodí mělčinou a škrábou se dovnitř. Chvilí to trvá, člun se naklání. Přes bort se přelévá vlna, ale pak už jsou všichni uvnitř.

Andres vnímá proud, který je unáší k Elfí skále.

„Henri! Musíme zabrat, než nás to strhne!“ křičí a usazuje vesla do havlinek. Kalous ví, o co jde. Chytá rukojeti vesel.

„Zaber!“ povzbuzuje ho Andres, sám si sedá k druhému páru. „Já budu rovnat!“

Mlha řídne. Na břehu se potýkají nějácí lidé s orky, není jich mnoho a orkové mají převahu.

Možná bychom jim měli pomoci, napadá Andrese.

Jenže pak už stíhá pomáhat jen sám sobě.

Vpředu zaznívají z mlhy chrochtavé zvuky a cákání vesel.

Nejsme na řece sami!

„Zaber, Kalousi, zaber!“

Z bílé kaše se vylupuje prám obsazený asi patnácti skřety. Někteří prám popohánějí primitivními pádly, jiní v pracích potěžkávají oštěpy. A jsou tak blízko!

„Zpátky! Andresi – otočte člun!“ ječí Denisa Robinett. „Musíme sjet po proudu! Musíme se jim vyhnout!“

„Ne!“ křičí Andres. „Kalousi, vesluj! Vesluj! Jinak nás to strhne!“

Zabírá ze všech sil a řídí člun šikmo ke vzdálenému protějšímu břehu.

„Obrať, Andresi!“ Denisa přešla na tykání a její hlas začíná být žensky vyděšený.

Dzinn! zazpívá tětiva luku Eдорanta Saye. Jeden z orků na prámu vyhekne, udiveně se zadívá na dřík šípů, který mu náhle trčí z kožené vesty.

Ostatní orkové se nenávistně rozeřvou. Hází vše, co mají v prackách.

„Kalousi – vesluj!“

Andres se opírá do vesel, jako by šlo o život – a ono o život opravdu jde. Eдорant Say vystřeluje šíp za šípem bez viditelného efektu – hroty stěží proseknou orčí zbroj ze železem pobité kůže. Ba, zdá se, že pár skřetů na sobě má i hrudní pláty původně patřící vojákům timorocké pevnosti. I když se šípy skutečně zaseknou do masa, nezdá se, že by si orkové takového nicotného zranění všímali.

„Kalousi – zaber!“

Andres se patami zapírá o příčný trámek a rve se s řekou. Vzduchem sviští oštěpy, na třech místech prorážejí bok člunu, dovnitř vhrkne voda. Jedna kamenná sekera udeří naplocho do prsou Eдорanta Saye, jiná škrábne Karin a té na čele vykvétá krvavá skvrna.

A pak – pak je po všem. Člun se vymanil ze zajetí proudnice a vystřelil k protějšímu břehu. Zato prám s orky je stržen proudem a vlečen do zpěněných vod pod Elfi skálou.

Orkové řvou. Někteří skáčou do řeky a pokoušejí se plavat ke břehu, ale i oni jsou strháváni do kataraktů.

Edorant Say se zachvívá v křeči a modrá v obličeji. Pak se mu podaří popadnout vyražený dech a rozkašle se. Karin si říční vodou vymývá z vlasů krev.

Měli bychom pomoci těm lidem ve Faume, chce říct Andres. Mlha se zdvíhá a on i na tu dálku vidí, že už není komu pomáhat. Mezi domy se hemží skřeti a hledají, koho by ještě mohli zabít.

„Tohle je člun z Timoroku,“ chrčí Andres. „Patřil hokynáři. Orkové mají Timorok a teď se spouštějí po proudu Vickey.“

Frank Ormond:
„Zapomenutý čas, zapomenutý svět“

Rok 163

Rok 163 hraničního letopočtu byl přece jenom něčím zvláštní. Představoval jeden z posledních klidných roků před tím, než... před čím vlastně? Copak je možné mluvit o něčem, co teprve přijde?

*Zatím tu byly jen drobné náznaky, tak nepatrné, že by z nich nedokázali poznat budoucnost ani elfští **gizmíové**.*

V elfském lese Izironk se dřevorubecké sekery zakusovaly do staletých stromů a Izironk se zmítal v bolestech.

*Moc Temného mága, ovládajícího bažinatý Orcigard, se zdála být neotřesitelná, ale ti, kteří žili v Pohraničí, cítili, že se Mágovy dny sečítají. Dobrodruzi, vedení bojovníky jako Gordon Fee, Thompson nebo Jasmína, pronikali hluboko do mokřin, zabíjeli Mágovy stvůry, vyvražďovali celé orčí vesnice. Z rozvalin zaniklé říše **pterrů** přinášeli zázračné, neuvěřitelné artefakty.*

Daniel Meis-Arkast la Barro byl starý necelé dva roky. O tomto chlapci, synovi bezvýznamné princezny z Barro a zapomenutého prince z Arkastie, v roce 163 věděli jen zasvěcenci – ale Danielův čas měl teprve přijít.

Kdesi na jihu se maličká karavana zubožených vyhnanců

ploužila k dalšímu městu. Na tělech nešťastníků ještě nevyskákaly morové boule, a tak byli poutníci vpuštěni za hradby. Mor poskočil zase o kousek blíž k vévodství Barro.

Impérium vedlo neúspěšný boj proti černovlasým mořeplavcům, Mořským lidem. Mořští lidé už potopili či ukořistili všechny velké imperiální plachetnice, odřízli Impérium od jeho kolonií a ovládli mořské cesty. V roce 163 hraničního letopočtu se Mořští lidé, později elfy nazvaní **paedwankové**, vylodili u ústí řeky Gkchynaée, aby v následujících letech postupovali proti proudu až na území zvané Gordonova země.

V roce 163 hraničního letopočtu přeskočily první jiskry. Požáry měly vzplát o pár let později, na několika místech současně. Nikoliv skutečné ohně. To lidé jen tak říkají: válečný požár, ohnisko moru.

Sílící oheň do sebe natahuje vzduch a ten pak, ohřátý, stoupá vzhůru. Prudké poryvy větru směřují do plamenů a strhávají smítka, aby shořela v ohni nebo ožehlá stoupala k nebesům.

Mnoho osamocených poutníků netušilo, že i oni budou těmi drobnými částčkami, vtaženými do plamenů. Tak jako Floyd Bartlett, Paul Kranis, jejich elfská přítelkyně Perette i Orclik-er-haut, napůl člověk a napůl ork. Jako Margaretta, které říkali Lovcova žena a později Lovcova vdova. Jako lodivod Andres Larache. Jako šermíř Rolf Bargun. A jako nájemná bojovnice Karin Vinnebago. Tak jako Thompson, jeho syn Darien a jejich přátelé Arietta i Stín ve tváři.

Tak jako syn lodivoda Andrese, který měl být na sklonku roku 163 teprve počat.

Kapitola druhá:

Trojí krev: dokončení

U levého břehu utěsnili člun a chvíli veslovali proti proudu. Nedalo se tam však vystoupit, protože levý břeh tvořily rychle stoupající svahy, porostlé dubovým lesem. Navíc to bylo území, které stále patřilo elfům, a ti nemuseli být přátelští. Protože tu byla možnost, že se na řece objeví další plavidla, obsazená skřety, převedl Andres člun zpátky k pravému břehu a pak ho zavedl do bažin. Tyhle bažiny už byly vlastně součástí Orcigardu.

Z prvního dne plavby si Andres pamatoval jen únavu a bolest hlavy. Veslovali směrem, který určil on. Po dvou se střídali u vesel, muži i ženy bez rozdílu. Pluli mezi ostrůvky, proplétali se spleť dávných průplavů a odvodňovacích kanálů. Tu a tam narazili na bobří hráz nebo na neprostupnou houštinu křovisek, která se klenula nad líně proudící vodou. Několikrát se vraceli, párkrát prostě přetáhli člun po souši.

V nekonečném sledu se kolem nich střídaly křoviska, žlutnoucí rákosí, tůně pokryté žabincem a porostlé stulíky.

Vzduch páchl tlením a hnilobou. Bez ustání na ně útočila mračna komárů. Chránili se před nimi speciální mastí, kterou vytáhl Kalous ze své výbavy, ta však příliš nepomáhala. Nakonec si raději rozmazávali po nechráněné kůži mazlavé bahno. Jakousi šťastnou náhodou nepřišli při útěku před orky o jediné zavazadlo – zůstaly jim přikrývky, jídlo, čistá voda i náhradní oblečení.

Za soumraku, napůl v mdlobách z nedostatku spánku, přirazili k jednomu z tisíců ostrůvků. Edorant Say využil člunovou plachtu a postavil z ní stan pro sebe a pro Denisu, přibrali dovnitř ještě Karin. Stan – to byla skvělá ochrana před komáry, ale pro Kalouse a Andrese už v něm nebylo místo. Kalous naštěstí uměl postavit přístřešek z větví se stěny tak hustými, že jimi nepronikl ani nejmenší komár. To jim poskytlo dobrou šanci důkladně se vyspat a obnovit síly.

Druhý den to bylo stejné – s jediným rozdílem. Mezi divoce bující vegetací byl tu a tam k vidění pozůstatek po *pterrech*. Mezi zborcenými kamennými stavbami tu rostly hájky zplanělých jabloní. Mezi žlutnouchými, zpola opadánými listy se červenala maličká kyselá jablíčka.

Dvakrát přistáli u ostrůvku, rozdělali oheň a uvařili něco k jídlu. Kalous během plavby sestřelil kachnu, ale kachní maso páchlo bahnem a nikomu nechutnalo.

Jízda v mlžných bažinách byla únavná a jaksi neskutečná. Špatně utěsněným otvorem po orčím oštěpu do člunu prosakovala voda. Oblečení nasáklo vlhkostí, tlející rostliny sladce páchly. Všichni byli unaveni, jen Karin neztrácela dobrou náladu. Všechny podělovala svými úsměvy.

Třetí den toho měli dost, navíc spotřebovali veškerou vodu, kterou vezli ve vacích. Pít vodu z bažiny si netroufali, ta voda byla až příliš živá. Hemžila se drobnými červíčky i rejdicími tečkami.

Andres vyvedl člun do hlavního koryta Vickey. V těchto místech byla řeka široká téměř půl míle a velice líná.

Nebyl problém vztyčit plachtu a nechat se hnát větrem. Muž s poškozenými hlasivkami, Edorant Say, vytáhl elfskou mapu a mlčky na ní ukazoval prstem. Denisa Robinett se dívala a pak přikývla. „Dobře. Přejedeme řeku a přistaneme u levého břehu. Edorant navrhuje, abychom šli tady po téhle staré cestě.“

„Proč?“ zeptal se Kalous. Důvěřoval Andresovi a raději by plul dál po řece.

„Budeme tam rychleji. Navíc budeme chráněni před orky, ti se na tuhle cestu neodvážejí vstoupit.“

„A my se odvážíme?“ podíval se na ni udiveně Kalous. „Jsme v příměří s elfy – ale nechají nás vejít na své území?“

„Cesta nepatří jen elfům,“ vysvětlila mu stará bojovnice. „Před dvaceti lety nám dali právo ji používat.“

Zřejmě to souviselo se starými událostmi, se získáním Timoroku a rudných dolů.

V husté pobřežní vegetaci hledali místo, kde by mohli přistát. Teprve pozdě odpoledne našli kamenné molo se zdobenými hlavicemi úvazů. Z vegetace tu vyčnívaly bílé zdobené sloupy, které vypadaly podobně jako trosky v bažinách – jako něco, *co tady zbylo po pterrech*.

„Nikdy by mě nenapadlo,“ povzdechla si Denisa, „že tuhle cestu budeme potřebovat. Sorel la Marck si ji tenkrát vymínil, vzpomínáš, Edorante?“

„Sst!“ zasykl Kalous. Pomalým pohybem vzal do ruky luk, pomaličku na něj napjal tětivu. Nasadil šíp, zamířil, vystřelil. Šíp prosvítl nízko nad vodní hladinou a zmizel ve spleti rostlin. Vzápětí se ozvalo zabečení a z vodopádů divokého vína vyrazila mělkou vodou losí samice. Druhý Kalousův šíp jí projel srdcem, přesto se ještě pokoušela vyškrábat na břeh, než zhasla.

„Jsi pašák, Kalousi,“ zaječela Karin. Skočila přes bort a po pás ve vodě se brodila k dodělávajícímu zvířeti. „Nacpeme se čerstvým masem!“ hlaholila.

Širokou šavlí nařízla zvířeti krční tepnu a přísála se k ní. Polkla několik doušků horké krve. Pak se na Kalouse mnohoslibně usmála zakrvácenými ústy.

Přistáli u mola a přivázali člun k úvazům – třeba si ho tu někdo vezme, až popluje kolem. Pak vytáhli mrtvou losici z vody a Kalous ji obřadně otevřel. Vytrhl játra a podal je Karin jako zasnubní dar: „Pro tebe...“

Karin místo poděkování sklopila oči a zahryzla se do krvácející hmoty. Zbytek vrátila Kalousovi. I on si nacpal do úst pořádnou porci.

„No, my se snad najíme jako lidi,“ zavrňela znechuceně Denisa. „Pomoz mi, Andresi.“

Ostřím scorchu odřezala nejlepší kusy masa, dost na pořádnou večeři i snídani. Zbytek losice svrhli do zvolna proudící vody a vesly odstrkali dál do proudu, aby mršina nelákala šelmy a mrchožrouty.

V pobřežní vegetaci se skrývala kamenná stavba s jedinou okrouhlou místností, původně snad pterrský altánek. Kolem dokola měla několik vysokých vstupních otvorů, střecha zůstala zachována. Zespodu bylo vidět klenbu ze šesti žeber, která se sbíhala v nejvyšším bodě a nepotřebovala středový sloup. Andresovi se zdálo, že se na něj musí střecha každou chvíli zřítit, pak ale pochopil, že tady takhle přetrvává několik let.

Utábořili se tu na noc. Bylo to dobré místo. Nebzučeli tu žádní komáři a hned vedle altánku zurčela z kamenného korytka průzračná voda. Mohli utišit žízeň.

Připravovali nocleh, vyklízeli z altánku suché větve, staré listí i dlouhé šlahouny ostružin. Kalous, téměř bez sebe, zašeptal při práci k Andresovi: „Viděls ji? Viděl jsi někdy něco takového? Tyhle elfí samičky... a dneska je úplněk! Říká se, že dokud nepřefikneš elfku, tak nevíš nic o rozkoši.“

Oči měl navrch hlavy a Andresovi se svíralo srdce z pomýšlení, že dnes v noci to bude Kalous, a ne on.

Cloumal velkou větví, sraženou do altánku vichřicí. Z uschlých haluzí cosi vypadlo. Sebral to – bylo to oválné, zploštělé, mohlo to mít průměr tři až čtyři stopy. Na své velké rozměry to bylo docela lehké. Po obvodu se táhla řádka drobných otvorů. Andres zaklepal na povrch a ozval se dutý zvuk.

„Co to je?“ ukázal předmět Kalousovi. Hraničář se na okamžik probral ze zasnění.

„Tohle je krunýř skiminka!“

„Ukaž!“ prudce se otočila Denisa Robinett.

„Co je to *skimink*?“ zeptal se Andres.

„Ty to neznáš, chlapče od řeky? Buď rád, že jsi nikdy žádného neviděl. Skimink je obří pseudoštír. Těmahle dírkama vystrkuje nohy, tady má klepítka, tady žihadlo,“ ukazovala Denisa na otvory po obvodu. Zatřásla krunýřem, uvnitř něco zachrastilo.

„Když je skimink naživu, nedá se krunýř téměř prorat. Pokud zemře, povrch zkřehne,“ dodala na vysvětlenou. Položila krunýř na zašlé dláždění a udeřila do něj čepelí scorchu. Krunýř se rozlétl na střepy, přihlížející Edorant z nich vyhrábl zvláštní hrot šípu.

„Elfí šíp,“ řekla Denisa Robinett. „Tohle je elfské území, ale teď jsme na neutrální půdě... Radím vám, přátelé, důkladně se najezte a pořádně se vyspěte.“

Před jedním z vchodů do altánu zapálili veliký oheň a opékali maso losí krávy. Andres se nacpal k prasknutí, teplé jídlo, žár ohně a po dlouhé době i suché oblečení ho přivedly do stavu mírné opilosti. Karin sršela dobrou náladou, rozdělovala úsměvy a drobné úsluhy mezi něj i Kalouse. Hraničáře to povzbuzovalo k ještě důkladnějšímu tokání, smál se z plna hrdla a jeho řeč se měnila v hulákání. Andres se propadal do smutku.

„Vezmu si stráž,“ navrhl Kalous.

Denisa decentně řihla a řekla: „Elfové dodržují dohody.

I když nás možná sledují, nenapadnou nás. Ani je neuvidíme.“

„Stejně budu hlídat.“

Denisa nemohla necítit Kalousovu samčí touhu, ale nepokoušela se ho brzdit. „Jo, jasně, chápu,“ řekla. „Dělejte si, co chcete. Ale všeho s mírou, mladíku, a prosím vás, hlavně potichu. Po půlnoci mě vzbudte. Musíme udržovat oheň, mohlo by se tu potulovat pár dalších skiminků.“

Pak si ostentativně vzala příkrývku a odnesla ji do altánku. Edorant Say se položil vedle ní.

Karin zůstala venku. Poodtáhla se od plamenů, zabalila se do příkrývky a lehla si. Andres ji napodobil – ale na opačné straně ohniště. Přál si usnout dřív, než se ti dva *do toho* dají. Všechno zaspát, o ničem nevědět.

Kalous seděl u pohasínajícího ohně, přikládal do něho maličké větvičky a oči se mu leskly. Čekal, věděl, co se sluší vůči ostatním. Dal jim dobrou šanci, náskok, aby mohli usnout.

Andresovi se to téměř podařilo. Když zaslechl Kalousovo tiché šeptání, měl spánek na dosah.

„Co je? Co se děje?“ zaslechl zrzčín rozespálý hlas. Neuvěřitelné. Ona si prostě lehla a usnula. Jediná ze všech přítomných.

Znovu se ozvalo Kalousovo brumlání. Pak zrzčino vzteklé zaječení: „Nech mě být! Nesahej na mě!“

Kalousův hlas zesílil a stoupl o půl oktávy. „No tak, Karin, nedělej fóry, copak tě ubude?“ Jeho pověst dobyvatele dívčích srdcí byla v sázce.

Přes žhavé uhlíky zahlédl Andres rychlý pohyb.

„Karin! Blázníš? Dej pokoj... auu! Ty čubko!“

Jak se nad ní skláněl, přetočila se, nadzvedla se a temenem hlavy ho křísla přes čelist. Hrábl po její ryšavé hřívě. Pak, jak se Karin zdvíhala z příkrývek, se na Kalouse snesla sprška úderů. Nebyl schopen jim uhnout, ale rány, které mu

Karin zasazovala pěstmi, neměly správnou sílu. Ani půlelfka neměla dost prostoru k rozmachům. Kalous pustil její vlasy a couvl.

Vyskočila na nohy a nakopla ho do žaludku.

Ustoupil ještě o dva kroky a pak v předklonu vyrazil vpřed. Snad si myslel, že ji sevře silnými rukama a zastaví. Zrzka droboučkými krůčky odtančila stranou a malíkovou hranou ho sekla do týla. Hekl a padl na kamennou podlahu altánku.

Pochopil, že se bojuje naostro. Převrátil se na všechny čtyři, skočil dozadu ke svým věcem a sáhl pro meč. Zrzka nadšeně zaječela. Její protivník sáhl po zbrani jako první!

Kalous byl někde v půli tasení a ona už měla v ruce nůž. Namířila, aby Kalouse bodla přesně do pupku.

V té chvíli Andres hrábl do téměř vyhaslého ohniště a hodil jí do obličeje hrst popela.

Oslepená zaváhala a v té chvíli už ji držely ruce Denisy Robinett a Edoranta Saye. Potřásla hlavou, aby z vlasů vytrásla jiskřičky. Vykřikla na Andrese: „Proč jsi to udělal? Proč?“

„Zabila bys ho,“ hlesl Andres.

Přestala se bránit. „Proč na mne sahal? Co ode mne vůbec chtěl? Už jsem spala a myslela jsem, že nás napadli elfové...“ Její hlas mizel do ztracena.

„Ach tak... děkuju. Děkuju, Andresi, že jsi mě zastavil,“ šeptla ještě.

Kalous se sbíral ze země, vyděšený, zalitý studeným potem, protože právě zahlédl *smrt*.

„Pro Bledou paní,“ sípěl. „Chápete to? Pro Bledou paní...“

*

Všechno bylo špatně. V záři úplňku, v troskách pterrského altánku, vzal za své pocit sounáležitosti členů Denisina komanda. Kalous v jediné chvíli prohrál jako *obecní bejk*

i jako bojovník. Stáhl se do sebe a nemluvil. Denisa Robinett, přísná a odměřená, vydávala jen nejnutnější pokyny. Mlčel i Edorant Say. Ten sice nemluvil nikdy, ale jeho mlčení bylo náhle nepřátelské. Andres cítil rozpaky, on přece nikomu neublížil.

A Karin? Zdálo se, že je náhlou změnou nálady zaskočena. Jako by nechápala, že ona je toho příčinou. Párkrát se snažila zažertovat, ale když narazila na hradbu nepřátelství, zmlkla i ona.

Celý den šli listnatým lesem. Kmeny dubů a buků se ztrácely pod girlandami divokého vína, ve vysokých trsech kapradí se mohly skrývat desítky nepřátel. Cesta byla zřetelná, tu a tam i dlážděná nepravidelnými kamennými deskami. Vždy po asi sto krocích stály prastaré kamenné označníky. Po levé ruce se občas zaleskla vodní hladina, jak se cesta chvílemi přiblížila k řece, většinou však putovali lesem.

Denisa udělala chybu, když hodila zbytek losice rybám. Neměli co jíst. Zdrčený Kalous si chtěl vylepšit sebevědomí a nabídl se, že by zašel do lesa něco ulovit, ale Denisa to zakázala.

„Smíme jít po stezce, ale nemáme právo vejít do lesa.“

„A co to znamená?“ zeptal se Andres.

„Bude lépe, když nebudeme zjišťovat, *co to znamená!*“ osopila se na něj Denisa.

Museli se spokojit se starými plackami a soleným masem. Navečer se utábořili přímo na stezce. Nerozdělávali oheň, nebylo co opékat. Denisa s Edorantem se odtáhli na jednu stranu, Kalous na druhou. Andres osaměl s Karin.

„Andresi,“ zeptala se tiše zrzka, „nevíš, co se jim stalo?“

„Vždyť jsi Kalouse málem rozpárala,“ vyhrkl.

„Proč mě budil? Proč? Nevíš, co ode mne chtěl?“